

1.

Лос Анджелис,

1996

Обадиха му се около девет и половина.

– Кола 8A73. Обадете се, моля.

– Да, тук е кола 8A73.

Полицаят се прозя в радиото. Беше изкарал дълга, отегчителна нощ в патрулиране из Западен Холивуд и мечтаеше да се прибере у дома и да си легне.

– Какво става? – попита той.

– Обадиха се на 911. Жена. Истерична.

– Сигурно е съпругата ми – пошегува се полицаят. – Вчера забравих годишнината ни и сега иска да натъпче топките ми в буркан.

– Жена ти испанка ли е?

– Не.

– Значи не е тя.

Той се прозя отново.

– Адрес?

– „Лома Виста“ № 24.

– Хубав квартал. Какво е станало? Да не би слагинята да е пропуснала да намаже достатъчно хайвер на препечената ѝ филийка?

Диспечерът се засмя.

– Вероятно е ДН.

Домашно насилие.

– Вероятно?

– Дамата пицеше така зловещо, че бе трудно да разбереш какво казва. Изпращаме подкрепление, но вие сте най-близо. След колко време можете да сте там?

Полицаят се поколеба. Мики, партньорът му, се бе измъкнал от смяната им рано, за да се позабавлява с поредната курва от булевард „Холивуд“. Мики сменяше проститутките така, както другите мъже си сменят чорапите. Полицаят знаеше, че не бе редно да го покрива, но Мики бе адски чаровен и да му откажеш бе все едно да се опитваш да плуваш срещу течението.

Как да постъпи? Ако признаеше, че е сам, щяха да ги уволнят и двамата. Но пък алтернативата да се появи сам при случай на домашно насилие също не бе съблазнителна. Вбесените съпрузи обикновено не бяха почитатели на полицията.

Майната му.

– Ще сме там след пет минути.

Надяваше се, че курвата на Мики си струваше.

„Лома Виста“ № 24 се оказа огромно имение в стила на испанските мисии от двайсетте години, издигащо се високо на холивудските хълмове. Дискретната, обраснала с бръшлян порта,

вградена в петметровата ограда, не разкриваше разкоша отвъд нея: красиво извиващ се път и просторни, равно окосени ливади, които напомняха повече за кънтри клуб, отколкото за частен дом.

Полицаят почти не забеляза луксозния имот. Търсеше местопрестъплението.

Отворена порта.

Открехната предна врата.

Никакви следи от взлом.

Мястото беше зловещо тихо. Той извади пистолета си.

– Полиция!

Не последва отговор. Когато ехото от собствения му глас замря, някъде отгоре се разнесе нисък стон, който напомняше за завиращ чайник. Той се качи нервно по стълбите.

Дяволите да те вземат, Мики.

– Полиция! – изкрещя отново, този път по-високо.

Стонът идваше от една от спалните. Полицаят се втурна вътре с насочен напред пистолет. Какво, мамка му? Чу женски писък, после гнусния трясък на собствения му череп, който се удари в пода. Дървените дъски бяха хлъзгави като намазани с олио.

Но не бяха намазани с олио.

Бяха подгизнали от кръв.

Детектив Дани Макгуайър от отдел „Убийства“ се опита да прикрие раздразнението си. Думите на слугинята звучаха напълно откачено.

– ¡Pudo haber sido el Diablo! ¡El Diablo!

Той си напомни, че вината не е нейна. Горката жена била съвсем сама в къщата, когато ги намерила. Нищо чудно, че все още бе в истерия.

– ¡Esa pobre mujer! ¿Quien podia hacer una cosa terrible como esa?

След шест години в отдел „Убийства“ бе нужно нещо доста страховито, за да се свие стомахът на детектив Дани Макгуайър. Но това свърши работа. Докато оглеждаше клането пред очите си, Дани усети как хамбургерът, който бе излял по-рано в „Ин анд Аут“, се мъчеше да си проправи път нагоре към устата му. Нищо чудно, че полицаят, пристигнал първи на местопрестъплението, бе повърнал. Пред очите му се разкриваха кошмарните действия на маниак.

Ако не беше карминеночервеното море от кръв по пода, можеше да прилича на обир. Спалнята бе преобърната наопаки, чекмеджетата – отворени, кутиите за бижута – опразнени, а дрехи и снимки бяха разхвърляни навсякъде. Но истинският ужас лежеше в подножието на леглото. Два трупа – мъжки и женски. Първата жертва, стар мъж по пижама, бе с прерязано няколко пъти гърло. Ударите бяха нанасяни толкова жестоко, че главата му бе почти напълно отделена от врата. Беше овързан като животно в кланица с нещо, което приличаше на въжета за катерене. Който и да го бе убил, беше завързал обезобразения му труп за голото тяло на втората жертва – жената. Много млада и много красива жена, ако се съдеше по идеално стегнатата ѝ фигура. Лицето ѝ обаче бе така зловещо размазано, че бе трудно да прецениш хубостта му. Един поглед към окървавените ѝ бедра и слабини показваше съвсем ясно, че жената бе жестоко изнасилена.

Детектив Дани Макгуайър притисна ръка към устата си и се приближи до труповете. Миризмата на прясна кръв бе зашеметяваща. Но не тя го накара да подскочи.

– Донеси нож! – нареди той на слугинята.

Тя го изгледа тъпо.

– Cuchillo – обясни той. – Веднага! И някой да повика линейка. Тя още диша.

Ножът бе донесен. Дани Макгуайър предпазливо започна да реже въжетата, които свързваха мъжа и жената. Докосването му очевидно събуди жената. Тя заплака тихо, от време на време

изпаднаше в безсъзнание и се будеше отново. Дани се наведе към нея и устата му се доближи до ухото ѝ. Въпреки раните ѝ той не можеше да не забележи колко красива бе тя, тъмнокоса, с налети окръглени гърди и меката нежна кожа на дете.

– Аз съм полицаи – прошепна той. – Вече сте в безопасност. Ще ви отведем при лекар.

Когато възетата се разхлабиха, главата на стареца се залюля зловещо върху рамото на Дани, досущ страховита маска за Хелоуин. Той едва се сдържа да не повърне.

Един от хората му го потупа по рамото.

– Определено е обир, шефе. Касата е изпразнена. Бижутата са изчезнали, както и някои картини.

Дани кимна.

– Имената на жертвите?

– Къщата принадлежи на Андрю Джейкс.

Джейкс. Името му звучеше познато.

– Търговец на произведения на изкуството.

– А момичето?

– Анжела Джейкс.

– Дъщеря му?

Ченгето се засмя.

– Внучката му?

– Не, шефе. Съпругата му.

Ама че съм тъпак, помисли си Дани. Разбира се, че е съпругата му. Все пак сме в Холивуд. Дъртият Джейкс сигурно струва цяло състояние.

Най-после въздетата поддадоха. Докато смъртта ни раздели, помисли си Дани, когато Анджеа Джейкс се изтърколи от трупа на съпруга си в ръцете му. Той съблече палтото си и я наметна с него, за да прикрие голотата ѝ. Жената отново бе в съзнание и трепереше.

– Всичко е наред – каза ѝ той. – В безопасност сте. Анджеа, нали?

Момичето кимна безмълвно.

– Можеш ли да ми кажеш какво се случи, скъпа?

Тя вдигна очи към него и за първи път Дани видя добре раните ѝ. Две страхотно насинени очи, едното от които бе напълно затворено, и разкъсвания по цялата горна част на тялото. Драскотини. Сигурно се е борила свирепо, помисли си Дани.

– Той ме нарани.

Гласът ѝ прозвуча като тих шепот. Усилието да говори явно я изтощи.

– Карай спокойно.

Тя замълча и Дани зачака.

– Каза, че ще пусне Андрю, ако... ако аз...

Тя забеляза кървавия труп на мъжа си и захлипа отчаяно.

– Някой да го покрие, за бога – рязко нареди Дани.

Как можеше да накара момичето да говори смислено, когато този труп от кошмар лежеше наблизо?

– Не можем, шефе. Не още. Криминолозите не са приключили.

Дани изгледа убийствено сержанта.

– Казах да го покриете.

Сержантът се стресна.

– Слушам.

Метнаха одеяло върху трупа на Андрю Джейкс, но вече бе прекалено късно. Съпругата му бе изпаднала в силен шок и се люлееше напред-назад с помътени очи, като си мърмореше нещо. Дани не бе сигурен какво точно казваше. Звучеше като: „Нямам живот“.

– Линейката дойде ли вече?

– Да, шефе. Току-що пристигна.

– Добре.

Детектив Дани Макгуайър се отдалечи от жертвата и събра хората си около себе си.

– Тя се нуждае от лекар и психиатър. Полицай Менендес, вие ще отидете с нея. Уверете се, че съдебният лекар ще я види пръв и ще вземе пълна проба за изнасилване.

– Разбира се, шефе.

Утре детектив Дани Макгуайър щеше да разпита Анджела Джейкс подробно. Днес тя не бе в състояние да говори.

– Отведете и слугинята – добави той. – Не мога да мисля, докато тя вие в ухото ми.

Кльощав рус младеж с очила с рогови рамки влезе в стаята.

– Съжалявам, че закъснях, шефе.

Детектив Дейвид Хенинг имаше вид на типичен зубрач, но притежаваше един от най-логичните анализаторски мозъци в полицията. Детектив Дани Макгуайър се зарадва, когато го видя.

– А, Хенинг, чудесно. Обади се на застрахователите и ми донеси списък на всичко откраднато. После провери заложените къщи и интернет страниците, за да видим какво ще се появи там.

Хенинг кимна.

– Някой да се свърже с фирмата за охрана. Къща като тази би трябвало да е натъпкана с аларми и какво ли не още, но изглежда, че убиецът просто си е влязъл най-спокойно.

Полицай Менендес се намеси:

– Слугинята спомена, че чула силен трясък около осем вечерта.

– Изстрел?

– Не. И аз я попитах същото, но тя обясни, че звучало повече като шум от падане на мебел. Тръгнала нагоре да провери, но госпожа Джейкс я спряла и каза, че тя ще се качи.

– И после?

– После нищо. Слугинята се качила горе в осем и четиресет и пет, за да занесе какаото на стареца, както правела обикновено. Намерила ги и звъннала на 911.

Какаото му? Дани Макгуайър се опита да си представи семейния живот на Джейкс. Въображението му показва богат развратен старец, който отпускаше изкривените си от артрит крайници в леглото до младата си красива съпруга, а после чакаше слугинята да му донесе чаша горещо какао. Как Анджеа Джейкс бе търпяла да я опипва такова грохнало същество? Дани си представи как костеливите, обсипани със старчески петна ръце галят гърдите и бедрата на Анджеа. Нямахме никаква логика, но мисълта го вбеси.

Дали бе вбесила и някого друго? И то достатъчно, за да убие?

Рано на следващата сутрин детектив Дани Макгуайър подкара към болница „Сидърс Синай“. Беше развълнуван. Това бе първият му голям случай с убийство. Жертвата, Андрю Джейкс, принадлежеше към висшето общество в Бевърли Хилс. Случай като този можеше да изстреля кариерата на Дани в небето, ако си изиграеше картите правилно. Но перспективите за издигане в кариерата не бяха единственото, което го вълнуваше. По-съществената причина бе, че отново щеше да види Анджеа Джейкс.

В младата госпожа Джейкс имаше нещо невероятно привлекателно, надминаващо красотата на измъченото, създадено за секс тяло, промъкнало се в сънищата на Дани снощи. Всички косвени улики сочеха, че момичето е безсрамна използвачка. Но Дани се надяваше да не се окаже такава и да открие друго обяснение за брака ѝ с мъж, достатъчно стар да ѝ бъде дядо. Дани Макгуайър се отвращаваше от златотърсачките, а не искаше да се отврати от Анджеа Джейкс.

– Как е пациентката?

Дежурната сестра пред стаята на Анджеа Джейкс изгледа Дани подозрително.

– Кой пита?

Той показа значката си и добави най-милата си ирландска усмивка.

– А! Добро утро, детектив.

Сестрата отвърна на усмивката му и крадешком огледа лявата му ръка, за да провери дали носи венчална халка. За ченге той бе учудващо привлекателен: здрава челюст, лазурносини очи и гъста грива от черни келтски къдрици, за която собственото ѝ гадже би убило.

– Пациентката е изморена.

– Колко изморена? Мога ли да я разпитам?

Можеш да разпиташ мен, помисли си сестрата, плъзвайки възхитен поглед по боксьорската фигура на Дани под простата бяла риза.

– Можете да я разпитате, стига да не я изтощавате. Дадох ѝ морфин за болката в лицето. Лявата ѝ скула е разбита, а и едно от очите ѝ е доста наранено. Но мозъкът ѝ е бистър.

– Благодаря ви – усмихна се пък Дани. – Ще действам колкото се може по-бързо.

Стаята бе изненадващо луксозна за болница. По стените висяха красиви маслени картини. В ъгъла стоеше тапициран стол за посетители „Уесли-Баръл“, а до прозореца бе поставена саксия с нежна орхидея. Анджела Джейкс лежеше подпряна на две пухени възглавници. Зловещите синини около очите ѝ бяха избледнели леко от снощи и сега бяха в цветовете на дъгата. Пресните шевове на челото ѝ придаваха вид на шивашки манекен, но жената все пак бе зашеметяващо красива и съблазнителна по начин, какъвто Дани не си спомняше да е виждал преди.

– Здравейте, госпожо Джейкс – поздрави я той и показа значката си. – Детектив Макгуайър. Не съм сигурен дали ме помните. Запознахме се снощи.

Анджела Джейкс се усмихна леко.

– Разбира се, че ви помня, детектив. Дадохте ми палтото си. Лайл, това е полицаят, за когото ти говорих.

Дани се завъртя. До стената зад него неподвижно стоеше най-красивият мъж, когото някога бе виждал извън екрана. Висок, с маслинен кожа, с изисканите орлови черти на хищник, гарвановочерна коса и сини бадемовидни очи като на сиамска котка. Мъжът се намръщи неодобрително. Беше облечен в скъп костюм, а когато се размърда, движенията му напомниха на Дани за разливане на петрол по вода, гладки и леки, почти лепкави.

Дани веднага го определи като адвокат и горната му устна се сбърчи. Въпреки няколкото почтени изключения детектив Дани Макгуайър не бе почитател на адвокатите.

– Кой сте вие и какво правите тук? – тросна се той. – Госпожа Джейкс не трябва да приема посетители.

– Лайл Реналто – измърка мъжът, приближи се до леглото на Анджеला и собственически постави ръка върху нейната. – Аз съм семеен приятел.

Дани огледа двамата абсурдно красиви млади хора и направи неизбежния извод.

„Да бе! А аз съм Савската царица. Семеен приятел, друг път.“

– Лайл беше адвокат на Андрю – обясни Анджеला.

Гласът ѝ бе нисък и леко дрезгав, напълно различен от уплашения шепот предишната вечер.

– Кончита му се обадила снощи, за да му съобщи какво е станало, и той веднага дойде тук.

Тя стисна благодарно ръката на Лайл Реналто, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Беше изключително мил – добави тя.

Обзалагам се, че е така, помисли си Дани.

– Ако нямате нищо против, госпожо Джейкс, бих искал да ви задам няколко въпроса.

Лайл Реналто се намеси грубо.

– Не сега. Госпожа Джейкс е прекалено изморена. Ако ми връчите въпросите си, ще се погрижа тя да им отговори, когато си почине.

Дани настръхна.

– Не мисля, че говорех на вас, господин Реналто.

– Няма значение. Госпожа Джейкс преживя изключително тежко изпитание.

– Знам. Опитвам се да открия човека, който ѝ причини всичко това.

– И не само е станала свидетелка на убийството на съпруга си, но и е била жестоко изнасилена.

Дани започна да губи търпение.

– Наясно съм със случилото се, господин Реналто. Бях там.

– Не бях свидетелка на убийството на Андрю.

И двамата мъже се завъртяха към Анджеला, но вниманието ѝ бе съсредоточено изцяло върху Дани. Той изпита смешно чувство за триумф и се приближи до леглото ѝ, като избута Реналто настрани.

– Бихте ли ми казали на какво станахте свидетелка?

– Ангелче, не си длъжна да отговаряш – намеси се адвокатът.

Дани повдигна вежди, когато чу нежното обръщение.

– Съпругът ми ме наричаше на галено ангелче – обясни госпожа Джейкс. – И всичките му приятели започнаха да ме наричат така. Не че съм истинско ангелче – усмихна се тя леко. – Със сигурност понякога доста дразнех горкия Андрю.

– Силно се съмнявам в това – любезно възрази Дани. – Разказвахте ми за снощи. За случилото се.

– Да. Андрю беше горе в леглото, а аз седях долу и четях.

– В колко часа беше това?

Тя се замисли.

– Предполагам, че около осем. Чух шум отгоре.

– Какъв шум?

– Нещо като трясък. Помислих си, че Андрю може да е паднал от леглото. Напоследък получаваше припадъци. Както и да е, Кончита се втурна при мен, защото също беше чула шума, но ѝ казах, че аз ще се кача. Андрю беше горд човек, детектив. Ако беше... – Тя затърси подходящата дума. – Ако беше изпаднал в безпомощно състояние, не би искал Кончита да го намери. Би предпочел да съм аз.

– Значи се качихте горе сама?

Тя си пое дълбоко дъх и затвори очи.

Лайл Реналто пристъпи напред.

– Ангелче, моля те. Няма нужда да се разстройваш.

– Всичко е наред, Лайл. Наистина. Детективът трябва да знае – каза тя и се обърна отново към Дани. – Качих се сама. Тъкмо когато влизах в спалнята, някой ме удари отзад. Това е последното, което си спомням. Болката в главата ми. Когато се събудих, той... той ме изнасилваше.

– Можете ли да опишете мъжа? – попита Дани.

Знаеше от личен опит, че най-добрият начин да успокоиш обзет от емоции свидетел е да се придържаш към фактите. Започнеш ли със: „Знам, че това ви разстройва...“, потичат сълзи и свидетелят е загубен.

Анджела Джейкс поклати глава отрицателно.

– Де да можех. Но той носеше маска.

– А фигурата му?

– През повечето време беше зад мен. Не знам. Предполагам, че беше як. Не висок, но определено силен. Започнах да се боря с него и той ме удари. Каза, че ако му попреча да продължи, ще нарани Андрю. Затова спрях да се боря.

По подутите ѝ бузи потекоха сълзи.

– Къде беше съпругът ви в това време? Опита ли се да ви помогне? Да включи алармата?

– Той...

Анджела Джейкс замълча и объркано погледна към Лайл Реналто, но той отмести очи настрана.

– Не знам къде беше Андрю – продължи тя. – Не го видях. Може би е бил в леглото? Не знам.

– Добре – прекъсна я Дани, усетил надигането на паниката ѝ. – Продължавайте. Значи спряхте да се борите.

– Да. Той ме попита каква е комбинацията за касата и аз му я дадох. После ме изнасили отново. След като свърши, ме удари за втори път. А когато дойдох на себе си... първото, което си спомням, е вашето лице, детектив.

Тя погледна Дани в очите и той усети как стомахът му се сви и го накара да забрави следващия си въпрос. Лайл Реналто ловко се възползва от мълчанието.

– Кончита, икономката на семейство Джейкс, ми съобщи, че всички бижута на Андже́ла са откраднати, както и голям брой ценни миниатюри. Вярно ли е?

Преди Дани да успее да отговори, че няма навик да споделя поверителна информация относно разследване на убийство със „семейни приятели“, Андже́ла избъбри ядосано:

– Не ми пука за шибаните бижута! Андрию́ е мъртъв! Обичах съпруга си, детектив!

– Сигурен съм, че сте го обичали, госпожо Джейкс.

– Моля ви, намерете животното, което извърши това.

Дани си припомни снощното местопрестъпление: прогизналите от кръв дъски, почти отрязаната глава на стареца, кошмарните драскотини по гърдите, бедрата и задника на Андже́ла.

Животно беше точната дума.

Пред стаята на Андже́ла Джейкс нямаше и следа от хубавата сестра. Дани застана да чака асансьора и Лайл Реналто се приближи до него.

– Нямате много добро мнение за адвокатите, нали, детектив?

Тонът на адвоката се бе превърнал от неприязнен в дружелюбен. Дани предпочиташе враждебността. Но все пак забележката бе необичайно проникателна.

– Какво ви кара да мислите така, господин Реналто?

Лайл се усмихна.

– Лицето ви. Освен, разбира се, ако просто не харесвате точно мен.

Дани не отговори. Лайл продължи.

– Не сте единственият, ще знаете. Баща ми мразеше адвокатите със страст. Страхотно се разочарова, когато завърших право. Произхождам от моряшко семейство, нали разбирате. Според баща ми или морската академия, или нищо.

Дани се зачуди защо, по дяволите, адвокатът му разказваше всичко това.

Асансьорът пристигна. Дани влезе в кабината и натисна бутона за първия етаж, но Лайл протегна ръка и задържа вратите. Изисканите му черти се втвърдиха, а котешките му очи пробляснаха предупредително.

– Анджеला Джейкс е моя близка приятелка. Няма да позволя да я преследвате.

Дани побесня.

– Това е разследване на убийство, господин Реналто, а не игра. Госпожа Джейкс е основната ми свидетелка. Всъщност тя и слугинята са единствените ми свидетелки.

– Анджеला не е видяла мъжа. Вече ви го каза.

Дани се намръщи.

– Мислех, че господин Джейкс също ви е бил близък приятел. Би трябвало да искате да намерим убиеца му.

– Разбира се, че искам – рязко отвърна Лайл.

– Или пък може би не сте били толкова близък с Андрю Джейкс, колкото с жена му? Така ли е?

Въпросът очевидно развесели Лайл Реналто.

– Трябва да кажа, че за детектив сте доста лош съдник на хората. Мислите, че Анджеला и аз сме любовници?

– Не е ли така?

Адвокатът се ухили презрително.

– Не.

Дани отчаяно искаше да му повярва.

– Това е тройно престъпление, господин Реналто – каза той, като отмести ръката на адвоката от вратите на асансьора. – Изнасилване, грабеж и убийство. Съвсем сериозно ви съветвам да не правите опити да пречите на разследването, като застанете между мен и свидетелката.

– Заплаха ли е това, детектив?

– Наричайте го както си искате.

Реналто отвори уста да отговори, но вратите на асансьора се затвориха и му отнеха последната дума. Ако се съдеше по треперещата му брадичка и раздражения поглед, това очевидно не му се случваше често.

– Довиждане, господин Реналто.

Пет минути по-късно, когато вече бе излязъл на булевард „Уилшър“, Дани чу звъненето на мобифона си.

– Хенинг, имаш ли новини за мен?

– Страхувам се, че не, шефе. Нищо в заложените къщи, нищо в интернет.

Дани се намръщи.

– Още е рано.

– Така е, шефе. Проверих и завещанието на Джейкс.

Дани се въодушеви.

– Е?

– Съпругата наследява всичко. Няма други роднини. Нито благотворителни дарения.

– На колко възлиза това всичко?

– След като се удържат данъците, на около четиристотин милиона долара.

Дани подсвирна. Четиристотин милиона долара. Това си беше сериозен мотив за убийство. Не че Анджеа Джейкс бе заподозряна. Горката жена не би могла да се пребие и изнасили сама. Но все пак Дани си припомни думите, които си бе мърморила снощи: „Нямам живот“.

С четиристотин милиона в банката тя определено имаше живот. При това какъвто си иска.

– Нещо друго? – попита той.

– Само едно. Бижутата. От касата и кутиите за бижута са откраднати предмети за над милион долара.

Дани зачака кулминационната точка.

– И?

– Никое от украшенията не е било застраховано. Диаманти за седемцифрена сума и не ги добавяш към застраховката си? Изглежда странно, нали?

Да, наистина изглеждаше странно. Но мозъкът на Дани не бе съсредоточен върху пропуските в застрахователната полица на Андрю Джейкс.

– Слушай – каза той. – Искам да провериш един тип на име Лайл Реналто. Р-Е-Н-А-Л-Т-О. Твърди, че бил адвокат на дъртия Джейкс.

– Разбира се – отвърна детектив Хенинг. – Какво точно да търся?

Детектив Дани Макгуайър отговори честно:

– Това е проблемът. Нямам представа.